

Dnešní rozvrh Vladan Kotek

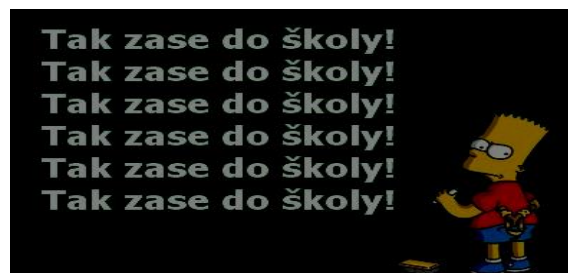
Budík právě vyzvání,
nepomůže zívání,
matka z postele mě vyhnala,
abych se před školou dal do gala.

Dnes chemií to začíná,
už, aby byla svačina,
potom bude ájina,
to je akce zas jiná.

Následuje matika,
s fyzikou jedna logika,
pátá hod'ka dějáček,
paměť dostane na fráček.

Po obýdku tělocvik,
tím končíme shyb a klik,
až naposledy zazvoní,
mažem domů, jako na koni.

S úctou k paní profesorce češtiny,
omluvte mé výrazy,
vždyť, kdo z nás je bez viny?
A i ten občas narazí....

Báseň Michal Enc

Byl jednou Bill,
a ten hodně pil.
Jednou sedl na kolo,
všichni řvali srágoro.

Bydlel však na chatě,
nachytat se ale necháte.
Bydlel totiž ve městě,
jak se říká Na Hvězdě.

Staral se o rodinu,
a to každou hodinu.
Jednou jel také na výlet,
na Sibiř si zastřílet.

Když v boji neuspěl,
jeho syn už dospěl.
Máma řvala hajzlíku,
tys měl ale kliku.

Existoval také Ruda,
jeho žena byla krutá.
Ona také kradla,
a to u jeho bratra.

Bydlí v první patře,
moc se toho nenadře.
V tom šedém bytě,
z okna lítá zbitě.

Má také sestru,
ale z ní jen kostru.
Sestra byla hodná,
bohužel svobodná.

A teď zpátky k němu,
nechtěl žádnou změnu.
Musel se odstěhovat,
nechtěl ale pracovat.

Potřeboval proto prachy,
furt se klepal strachy.
Když už k tomu došlo,
doma to však neprošlo.

A teď žije sám,
sám na sebe je vázán.
Radši by byl s rodinou,
Tak to bývá většinou.

Stará známá Anna Copová

Znají mne všichni. Jsem velmi známá. Chodím křížem krážem po světě. A ano, najdete mne opravdu všude. Znají mě v každém velkoměstě, vesnici. Zkrátka a jednoduše, jsem nejznámější na světě. A přes veškerou mou slávu, se mě lidé často bojí. Rozumím jim. Na jednu stranu. Ale kdo by mne nechtěl pronásledovat?? Nechápu Vás lidi. Je to úžasný pocit. Každý z Vás ho pozná. Jednou. Není to jako když se Vám narodí syn nebo dcera. Je to mnohem krásnější pocit. Nejkrásnější, co obyčejný smrtelník může zažít..

Když nad tím vším tak přemýšlím, vzpomínám si na jednu 17 ti letou dívku. Rodiče měla alkoholiky. Napsala mi krásný dopis. Mimochodem, dostávám jich tisíce. Každý den. Tisíce a tisíce.

No abych to neprodužovala. Když byla malá, měla úžasnou rodinu. Maminku co se o ní starala, a tatínka, který ji miloval. Měla všechno co dítě v jejím věku potřebovalo. Dostatek lásky. Když jí bylo 6 let, její rodiče měli autonehodu. Policie to oddůvodnila jako nehodu, ale nehoda to nebyla. Moc dobře vím, že to nebyla nehoda. Byla jsem si pro ně. Spáchaly sebevraždu. A proč to udělaly?? Ano, kvůli penězům. Její matka byla alkoholička. Chodila do různých klubů, aby užívala svou rodinu. Její otec přišel o práci a utápěl se čím dál více v alkoholu. Její matka to nezvládala. Začala fetovat. A takhle to všechno začalo... Agrese jejího manžela se začala projevat více a více. Mlátil ji. V ten osudný večer jeli domů z klubu. Manžel se znovu vytočil, a ve vši agresi strhl volant, a auto ve vši rychlosti narazilo do stromu. Otec zemřel okamžitě na místě, a její matka na cestě do nemocnice. A takto osiřela další malá holčička. Kvůli penězům. Kvůli tomu, že její rodiče nebyli dostatek silní. Ale i tak, dokázali tolik. Každý z nás dokáže mnoho. Každý v nás dokáže aspoň jednu nemožnost. Jednu věc, kterou nedokáže každý..

Malá dívenka se dostala do sirotčince v New Orleans. V 16 ti ji adoptovali starší lidé. Milovali ji jako vlastní, ale ona to nedokázala. Trpěla depresemi. Každý den se sebepoškozovala. Nedokázala to. Zemřela 16. května roku 2009. Spáchala sebevraždu. Napustila si horkou vanu do které si následovně vlezla, a chvíli v ní ležela.

Čepel vedla 45 stupňů kolmo od žíly na zápěstí. Mimochodem, to je jeden nejlepší způsob jak se účinně podřezat. Řez vedla od zápěstí směrem nahoru. To samé na druhé ruce. Dívka postupně vykrvácela. Když zemřela, chvíli jsem s ní stála u jejího těla. Pamatuji si, jak nakrčila nos a zeptala se mě, jestli je tohle konec. Pohládila jsem

jí po hlavě, a jen jsem se pousmála s větou na rtech.
„Ne zlatíčko, tohle je teprve začátek.“ Podala jsem jí její dopis a pokázala jí ho přečíst. Podívala e na mě, a spustila.
„Miluji tohle všechno... Trápení, neštěstí, smrt... Tohle všechno je součástí našeho života.. Tohle všechno, si musí prožít každý člověk.. Tohle všechno... Miliony lidí umírají, a miliony se rodí... Miliony... A co jsem já?? Mezi těmi miliony jsem nic.. Úplná nula.. Jsem jen další člověk, který žije v tomto podlém a krutém světě.. Ve světě, ve kterém tisíce lidí páchá sebevraždy..
Nesnáším to tu... Bylo by lepší vše ukončit?? Nevím... Nikdo to neví, dokud to neudělá... Dokud to vše neukončí.. Dokud...
„Až zemřeme, staneme se květinami“ .. Moc dobře vím, co tím chtěl Biebl říci.. Nikdo tu není věčně.. A až zemřeme, ze zlých a prolhaných duší se stane něco tak nevinného a jemného... Květina... Je jemná, a na pohled tolik opatrná, aby si nebo jinému neublížila... Květina je to, co tisíce lidí postrádá... Nevinnost...
Dopis položila na hrud' jejího mrtvého těla, a my jsme společně odešli..

Myslím, že tohle by Vám o mě zatím stačilo.. Nebojte, jednou se potkáme.. Možná to bude už zítra, nebo až za 50 let, ale jednou se to stane určitě.. Prozatím si užívejte života, a nezapomínejte, vždy si Vás najdu.. Mě nikdo neunikde..

